

StukGoedFestival, de tweede avond

De eerste voorstelling die op deze tweede avond van het StukGoedFestival op het programma staat is '5 Ways to Survive a Zombie Apocalypse' van REST (Rotterdam English Speaking Theatre). Een theatervoorstelling over zombies, dat moet bijzonder zijn. We worden niet teleurgesteld. In de eerste scène zien we op het podium, dat ligt bezaaid met botten en schedels, een jonge vrouw die haar oma aanspoort sneller te lopen. Maar helaas, oma is niet snel genoeg en wordt gegrepen door twee zombies.

Twee vertellers bespreken de mogelijkheden om zombies te overwinnen. Even schiet de film 'Ghostbusters' door mijn hoofd, maar zombies overwin je niet met bijzondere wapens, maar met slimme trucjes. De eerste: Sacrifice the weak. Een meisje dat slecht loopt door een pijnlijke enkel wordt niet geholpen door haar vrienden, maar hup, opgeofferd. De tweede: Trick de zombies. Zombies hebben geen hersens, dus het is niet moeilijk hen voor de gek te houden. Bijvoorbeeld, roep tegen hen: "Kijk achter je!" en je hebt alle tijd om weg te rennen. De derde: Reason with them. Begin een verhandeling over duurzaamheid en je hebt ze. De vierde truc Romance de zombies is ook een makkie. Mocht je na al deze trucs nog last hebben van zombies is de laatste uitweg: Escape the planet. Dat is natuurlijk iets ingewikkelder. En als alles mislukt: Leave the play. Want ja, zombies bestaan niet, netzo min als vampieren of Sinterklaas. Laten we ons er dus niet meer druk over maken, maar van elkaar houden. Het is een heel grappige voorstelling die door de negen jonge spelers met veel vaart en enthousiasme wordt gespeeld. Heerlijk! Complimenten aan regisseur Michelle Tan.

De tweede voorstelling, 'De overledene' van René d' Obaldia door theaterprojectgroep SPIN, is van een heel ander kaliber. Een oudere vrouw, gespeeld door Catharina van Rotterdam, met een opvallende hoed met vogeltjes in allerlei kleuren, zit op een stoel die op een groot rond wit kleed staat. Speelt het verhaal zich binnen af? Of buiten? Want we horen ook vogelgezang. Ze wacht op iemand. Een tweede vrouw komt op, gespeeld door Marjolein Gilhuis. Ze heeft een wit stoeltje bij zich waar ze niet op zal gaan zitten.

Er ontspint zich een gesprek waaruit we opmaken dat de vrouw met de hoed mevrouw De Crampon heet en de andere vrouw, die inmiddels een schortje heeft voorgedaan, Julie. Ook blijkt dat Victor, de man van Julie, dood is. Langzamerhand horen we van Julie dat Victor nogal wat op zijn geweten heeft. Hij heeft een meisje verkracht, de grootmoeder van Julie vermoord en mevrouw De Crampon geeft toe dat hij haar minnaar is geweest. Net als het me opvalt dat Julie pantoffels draagt, ontspoord het gesprek. En ineens vallen beide vrouwen uit hun rol, ze zijn geen mevrouw De Crampon en Julie, maar twee heel gewone vrouwen die iedere dag samen, voor elkaar, dit toneelstukje opvoeren om elkaar te vermaken.

Het stuk wordt een beetje traag gespeeld, maar de wisseling in de machtsverhouding tussen beide vrouwen is leuk. Eerst lijkt mevrouw De Crampon overwicht te hebben – ze wijst Julie haar plek, weg van het kleed. Maar later weet Julie de ander te imponeren met haar schokkende informatie over Victor.

De derde voorstelling is weer een Engelstalige, 'Y-rhymes' van WILD(e) theatre, de internationale theatergroep van de Erasmus Universiteit. Op het toneel zien we drie jonge vrouwen in zwarte kleding en een jonge man in het wit. De man begint zinnen te zeggen

waarvan de laatste woorden rijmen op Y – en dat zijn er veel - terwijl de vrouwen heen en weer lopen. Zodra hij een woord zegt dat niet op Why rijmt – Happy, en even later Love - krijgt hij van een roodharig meisje een tik tegen zijn wang. Vervolgens spreekt het meisje met het rode haar de beroemde monoloog van Macbeth uit: “Life’s but a walking shadow, a poor player that struts and frets his hour upon the stage and is heard no more. It’s a tale, told by an idiot, full of sound and fury, signifying nothing.”

En dat is het. Pas als ik later de woorden van Macbeth nalees, begrijp ik waar ik naar heb zitten kijken. Ons leven, lieve mensen, betekent eigenlijk helemaal niets.

De vierde en laatste voorstelling is een Eendagsvlieg. Voor een Eendagsvlieg neemt een theatermaker de uitdaging aan in één dag een voorstelling te maken. Hein Snijders deed dat op de tweede dag van het festival samen met Fred Vos, Angela Kouwenhoven en Jara Verkleij, net als Hein van de Maasstadspelers.

In de voorstelling, met de titel ‘Hallo’, verkennen de spelers alle theaterconventies. Fred veegt de vloer en zegt dat de voorstelling over twee minuten begint, maar vanuit het publiek begint Tara al tegen hem te praten. En technicus Nico roept vanuit het techniekhok: “Hallo, is het nou begonnen?” De grenzen van het theater worden wel vaker opgerekt, maar het is heel goed weer eens even te voelen wat je als publiek verwacht en waarom dat zo is. Je wilt als publiek lekker kijken en met rust gelaten worden. Ik tenminste wel. Het is grappig als spelers en technicus gesprekjes met het publiek beginnen terwijl er met papieren vliegtuigjes wordt gegooid en tegelijkertijd is het irritant. Ook wil je als publiek dat een voorstelling een duidelijk einde heeft, zodat je weet wanneer je kunt gaan klappen. Maar dat heeft deze voorstelling niet, zelfs de spelers lijken het even niet meer te weten. Na enig gerommel is het toch afgelopen en kunnen de spelers het applaus in ontvangst nemen.